

Недељко Бабић

ЉУБАВНА
ЧИТАНКА

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензент
мр Душан Зуровац

*(С)ликовни рад „Глава у облаку“ и „портрет“ аутора
Марина, девет година, а помагала јој старија сестра
Тамара.*

ЉУБАВНА ЧИТАНКА

ЉУБАВНА ЧИТАНКА

СРЦОПИС, П.О.П, И – С СЛОВКЕ – СЛОВО-ЉУБ,
РОД-О-ЉУБОВ Д(Л)АН, Р-УКОЉ-УБ – ДРАМА:
ЦРТАМ ПРАВОПИС – ЦВРЦ ЗА КВАРАН ЗУБ,
АХ, И ЉУБОВДАН ЕВЕ – АДАМА...

НАША ЈЕ ШКОЛА ДА СЕ ЗНА – ИСПИТ,
ИСТИНА, ХЕЈ-ХАЈ, АЈ, ДО РАСПУСТА:
СРЦА СУ, БЕЗ БОЛА, ЈЕДНЕ ДУШЕ ШТИТ;
УСНЕ МЕНИ ДАЈ, УСТА НА УСТА...

СРИЧЕМО БОЈЕ, НИКО НИЈЕ САМ;
АНА-ШАНА СПИС, АНКА И БРАНКА;
МИТ СМО НАС ДВОЈЕ – МЕНЕ ТЕБИ ДАМ;
АЈ, ТАЈ ЉУБОПИС, АХ – ТА ЧИТАНКА...

ПРВИ РАЗРЕД ЉУБАВИ

У Први Разред Љубави
кад кренеш –то је наука:
љубе се слова у глави,
абецеда и азбука...

Први-А разред – прваци:
Ана и Ја... Их! Нас двоје...
Стиснете руке су знаци:
да нам се и срца споје...

Ех... У Другом-А – Милена...
Допунска знања Распуста...
Ух! Прва С-ловка сам, њена:
учимо – уста на уста...

Пишемо слова уснама...
Цртамо – први лет птица...
Све знамо – тата и мама...
Знамо све – *чиста петица!*

АНА

Ја сам Ану љубио
у оном Првом Мраку;
док сам био и био
у мамином стомаку...

И у Родилишту, их,
ја као Ја, Лаф Главни,
ја сам, гласније одсвих,
цмиздрио плач љубавни...

У Обда(в)ништу деси ми се
прва говорна мана;
цмиздрим код Тете Бисе:
Ана, Аааааа Ана...

У Дневној Боравак-школи
признао ми МомирМрда
да и он Ану воли,
а Ана – врда ли, врда...

Ја Лаф – паф! А сад сви у Школи
сричу слова *сми(с)лована*
(Аз Буку – Љубавне Боли):
Ана воли Милована!

БОЖАНА

Баш сам био шљока,
звао сам је: Боки...
И код оба ока
ја сам Једнооки...

Сазнао сам: Она,
љубака још неке,
преко телефона,
Бабуке и Деке...

Ишла је у снове
и шампавом Ђоки;
сад је и он зове:
Боки, моја Боки...

ШТА О ЉУБАВИ ЗНАЈУ ПТИЦЕ

Шта знају – ни кукурику;
кад покажем твоју слику...
И љубавну моју тугу
баце преко кљуна: гу, гу...

И гунђају: ћућу, ћу,
склони муку у кућу...

Кукурику, кокодака;
ругају се, као бака:
*Њену слику, е мој Бато,
има Васо, Хасо, Анто...*

А ШТА ЈА ЗНАМ О БАКИНОЈ ЉУБАВИ

Бака није ни знала
како је све признала:

*Није било да није,
некад давно, раније;*

*и бака је скакала
на пасја прескакала...*

И сад њој то мило је
што било је, било је...

ЧАСОВИ Н(ОВ)Е ИСТОРИЈЕ

Ђаволски Наук, Боже,
у стару канту баци;
у школу то не може,
јер – ми смо Твоји Ђаци...

Хероји, пали с крушке
у сумрачно свануће,
нуде нам старе пушке:
да руше нове куће...

Регруте за Црн Петак
прозива Сила Страна...
Прво слово је метак,
а задње – жива рана!

Мировњаци Ја-коже
сад су, сви, фуј: Дил Јоже...
Ђаволско знање, Боже...
То у школу – не може!

ВЕСНА

Весну, Вецу, измислио сам,
теби да је дам...

Нацртану! Тако, да је баш
одмах препознаш...

– Како? Нацртао си слона,
а кажеш – Она...

– Какав слон! То је Весна, слоне,
има и ноне...

То је она, стварна Весница,
та чудесница...

Тек сад на цртежу увиђам
да јој се свиђам...

Сад кад сам је препознао, знам
коме да је дам...

Весну дајем себи, као дар
за мој споменар...

ГОРДАНА

Гоца ми је прва,
а ја њој – ни трећи...
Ни љубавна мрва,
ни мачак у врећи...

Глумио сам слона
у драмској кориди,
само да би она
могла да ме види.

Био сам и војник
и брат Бабе Роге
и мајмуну двојник,
а све то – због Гоге.

Доста више глуме,
рекох једног дана
кад схватих да у ме
не гледа Гордана.

КАД ЈА САЊАМ ГОРДАЊУ

Тишина то је девета
и нека мека милина:
као кад изнад кревета
пухне нам љубав татина...

Мирисним дахом намири
мирисан дашак с планина;
као кад у сан завири
дрхтава рука мамина...

СНОВИ

У сну – хучи Дрина:
Немања, Марина;
Марина, Немања...
Сан поквари Тања!

Ех – Марина, да, да,
будна је и када
и ноћу и дању
сања свог Немању!

Спава – а пред школом:
љубавни бродолом!
Немања и Тања:
час допунског знања...

Сан је блиска јава:
док Марина спава,
Немања – фуј – сања
с Тањом миловања...

ВИСИБАБА И ВИСИД(Ј)ЕДА

У заклону, крај тараба,
један нарцис, без имена,
гледа како Висибаба
расте сама, замишљена...

А тај, баш тај, Безимени,
безимено не изгледа;
признао је, само мени:
Име ми је *Висид(ј)еда*...

ДРАГИЦА

Драгица, јао,
прави је срцедерац;
код ње сам пао,
фулио чист седмерац...

А то је игра
на љубавне голове
кад, као чигра,
шуташ мушке фолове.

Позвах је мало
у игру – Потрбушке...
Рекла је: Ало –
нисам ја пала с крушке!

То примих као
први љубавни зачин,
али ви, јао,
бирајте други начин...

ШТА О ЉУБАВИ ЗНАЈУ ТАТИНЕ БАТИНЕ

Вољом воље татине
сваку моју кост
дотакле су батине,
јер сам био прост;
јер сам с Миром газео
у љубавни мрак,
да бих јој показао
тајни мушки знак...

ЛЕТЕЋА ЉУБАВ

Жалила се Мира
да глумим лептира
и, као без главе,
јурим Црнке Плаве;
и да, као блеса,
гледам у небеса,
јер сам, хоће рећи,
љубавник летећи...

ЉУБАВ

Кажу да се љубав рађа из облака,
а ја чујем кад ми око срца скаче?
На питање мудро одговара бака:
Слабо си ми јео и стомак ти плаче...

*– Није Љубав киша, да Бакиног Миша
с Небеса попиша – то је Тајна Виша...*

Али ја сам баки шапнуо на уво:
Како једној Тањи трбух плаче исто?
А бака ускликну: О, не било глуво,
па ти си ми, синко, заљубљен начисто!

ВОЛИМ ЛИ МИРЈАНУ

Питају ме: Волиш ли Мирјану?
Волим, мада – то за причу није...

Волим и њу, али и Смиљану
и *Допунске* још три *симпатије*...

– Како љубав удуплано сматраш,
као чај па сок, кад си баш жедан?

– Шатро причу свакој шатро шатраш
и кажеш им: *Сад смо један-један*...

Један и један, и све мање два,
каже Тања, збир коначан ти је!

Схватио сам и тај рачун, једва,
на *Допунској Свађи* – код Ђурђије.